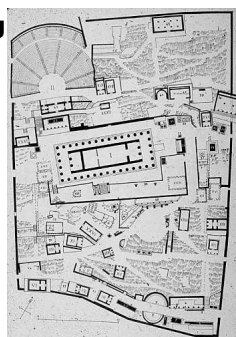

Οι Δελφοί ήταν το γεωγραφικό κέντρο της γης, ο ομφαλός του κόσμου, όπου συναντήθηκαν οι δυο αετοί που έστειλε ο Δίας από τα ακρότατα σημεία του σύμπαντος θέλοντας να βρει το κέντρο του κόσμου. Τίποτα δεν υπήρξε πιο δυνατό μέσα στην ψυχή των αρχαίων Ελλήνων από τον φόβο και την έκσταση που πήγαζαν από το ασύγκριτο μεγαλείο των Δελφών. Στα σημερινά ερείπια αντικατοπτρίζεται ολόκληρη η ιστορία του ελλαδικού χώρου με τις εξάρσεις αλλά και τις μικρότητες της. Τα σημαντικότερα γεγονότα της αρχαιότητας σημάδεψαν την πορεία του μαντείου στην ελληνική ιστορία, μια πορεία που καθρεπτίζεται στο ελληνικό πνεύμα...

Θέση, Ονομασία και Ίδρυση του Μαντείου

Μια θέση θεϊκά χαρισματική, όπου οι γεωλογικές μεταβολές δημιούργησαν βάραθρα και ύψωσαν απότομους βράχους, διαλέχτηκε από τους Έλληνες και «υποδείχθηκε από τους Θεούς», για να ιδρυθεί το διασημότερο μαντείο του αρχαίου κόσμου και ένα από τα σπουδαιότερα ιερά. Στα ριζά δυο πελώριων βράχων, των Φαιδριάδων, αναπτύχθηκε το ιερό. Σ' ένα τρομερά υποβλητικό τοπίο που όμως δεν καταπιέζει τον επισκέπτη και μαλακώνει περισσότερο από τις απαλές κορυφογραμμές της απέναντι οροσειράς, της Κιρφης. Παλιότερα το όνομα της περιοχής ήταν Θυια και είχε σχέση με τις Θυιαδες που ήταν μαινάδες του Διόνυσου. Στην εποχή του Όμηρου, και συγκεκριμένα στο έργο του μεγάλου επικού ποιητή «Ιλιάδα» το μαντείο αναφέρεται με το όνομα «Πειθώ», που σημαίνει «σαπίζω», επειδή αφέθηκε να σαπίσει το σώμα το Πύθωνα μετά τον φόνο του από τον Απόλλωνα. Νεότερο όνομα που επικράτησε (τον 7ο ίσως π.Χ. αιώνα) είναι το Δελφοί, από την λέξη «δελφύς» που σημαίνει «μήτρα, κοιλιά, κοίλον».

Σύμφωνα με τον μύθο το μαντείο ιδρύθηκε τυχαία. Κάποιος βοσκός, ο Κουρητας, παρατήρησε ότι πάνω από ένα χάσμα η κατσικά του φερόταν τρελά. Πλησίασε, ζαλίστηκε κι ο ίδιος και άρχισε να βγάζει άναρθρες κραυγές. Όταν μαθεύτηκε το γεγονός, οι γύρω κάτοικοι πήγαιναν στην περιοχή και όλοι εμπνέονταν από τους ατμούς του χάσματος, αλλά και πολλοί, ζαλισμένοι, έπεφταν και σκοτώνονταν. Γι' αυτό τοποθέτησαν πάνω στο χάσμα έναν τρίποδα και μια γυναίκα ανέλαβε τον ρόλο του χρησμοδότη. Αργότερα έχτισαν στην θέση αυτή τον ναό και οργανώθηκε το μαντείο.

Ιστορική ανάδρομη

Τα πρώτα ίχνη κατοίκησης της περιοχής των Δελφών ανάγονται στα μυκηναϊκά χρόνια (14ος – 11ος π.Χ. αιώνας). Την εποχή αυτή η κύρια θεότητα που λατρευόταν στο μικρό οικισμό ήταν η Γη (Γαία). Στην επόμενη περίοδο (11ος – 9ος αι. π.Χ.) εγκαθιδρύεται στους Δελφούς η λατρεία του Απόλλωνα, αφού όπως λέει ο μύθος σκότωσε τον γιο της Γαίας δράκοντα Πύθωνα που φύλαγε το μαντείο. Ο 8ος και ο 7ος αι. π.Χ. υπήρξαν εποχή διαμόρφωσης του ιερού χώρου και προς το τέλος του 7ου αιώνα χτίστηκαν οι πρώτοι λιθινοί ναοί, αφιερωμένοι ο ένας στον Απόλλωνα και ο άλλος στην Αθηνά.

Στις αρχές του 6ου αι. π.Χ. οι Δελφοί προσχωρήσαν στην Αμφικτιονία, ένωση πόλεων-κρατών με κοινούς πολιτικούς σκοπούς, η οποία προστάτευε το ιερό από κατακτητικές βλέψεις. Με τον καιρό η Δελφική Αμφικτιονία απέκτησε αποφασιστικές αρμοδιότητες στην διοίκηση του ιερού του Απόλλωνα και το 582 π.Χ. αναδιοργάνωσε τους Πυθικούς αγώνες (ή Πύθια) που τελούνταν κάθε 4 χρόνια προς τιμήν του Απόλλωνα, για να θυμίζουν την νίκη του θεού εναντίον του Πύθωνα. Εκτός από τα Πύθια γίνονταν και διάφορες άλλες γιορτές. Για τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα και την σωτηρία των κατοίκων των Δελφών από τους λύκους (οι οποίοι τους οδήγησαν στον Παρνασσό όπου και ιδρύσαν την Λυκώρεια) γινόταν το Φεβρουάριο η θυσία Αίγλη.

Για να τιμήσουν τον Απόλλωνα γίνονταν οι εξής γιορτές:

- τα Δελφίνια, κάθε Απρίλιο σε ανάμνηση της μεταμόρφωσης του Θεού σε δελφίни που οδήγησε τους Κρητες στην περιοχή και την ίδρυση του ιερού.
- Τα Θαργηλεια, κάθε άνοιξη, για την ιδιότητα του Θεού να θεραπεύει από τους λοιμούς.
- Τα Σεπτηρια ή Στεπτηρια σε ανάμνηση της αναχώρησης του Θεού για κάθαρση μετά το φόνο του δράκοντα, και
- Τα Θεοφάνια, γιορτή για την επιστροφή του Θεού από την κάθαρση.

Δελφοί

Συντάχθηκε απο τον/την Ολυμπία
